

Tečaj AO Maribor na Okrešlju od 12. do 16. aprila 1953. Mariborski alpinisti so daleč od gora in na plezalne podvige odhajajo skupaj, zato se tudi njihovi tečaji odlikujejo s številnimi plezalnimi vzponi. Tečaj, ki bi moral trajati ves teden, so zaradi velike množine novega snega morali prekiniti. Kljub temu pa je bilo v dveh dneh preplezano 5 prvenstvenih zimskih vzponov, kar je za tečaj res edinstveno, in pa dve plezalni ponovitvi.

Tečaja se je udeležilo 10 članov AO-ja. Vodja je bil načelnik odseka Krajger Lojze, pomagali pa so mu instruktorji Ciril Debeljak in Stane Veninšek iz Celja ter Rado Kočevar iz Ljubljane. R. K.

Vtisi s tečaja celjskega AO-ja. Celjski AO je priredil za svoje člane in planince enotedenski zimsko-alpinistični tečaj (od 21. do 28. febr. 1953) na Vršiču pod vodstvom tov. Čopa Jožeta.

Prvi dan, nedelja, je pač potekel v znamenju nedelje — torej počitka, popraviljanja opreme in smučanja na prostovoljni bazi. Vreme je bilo ves čas izredno lepo, le sneg še ni bil prav vlezan in zato smučarja ni bila tako idealna kot nebo nad nami.

V ponedeljek so udeleženci (9) smučali nad Erjavčevo kočo pod vodstvom tov. Mirnika. Dopoldne je prispel tov. Joža Čop in prevzel tehnično vodstvo tečaja. Po kosilu smo se preselili v Erjavčevo kočo, ker ta bolj ustreza kot izhodiščna točka za nameravane ture.

V torek smo se v prav lepem vremenu napotili na Mojstrovko s severne in severozah. strani preko izstopnih kaminov s povratkom po običajni poti. Popoldne smo zopet smučali pod Vratici, po večerji pa nam je Joža pripovedoval svoje izkušnje.

Ena skupina pod vodstvom tov. Preložnika je odšla s smučmi v Krnico, medtem ko so ostali vadili nekatere osnovne elemente zimске in sploh plezalne tehnike.

Naslednji dan smo se zgodaj odpravili na Prisojnik po grebenu. Ker je bilo vreme izredno ugodno, je tudi tura zelo lepo uspela tako s tehnične kot z estetske strani. Podobno kot skozi kamin na Mojstrovki, smo se

tudi tukaj na bolj izpostavljenih mestih navezali, ne toliko zaradi nevarnosti kolikor zaradi vaje same. Enakomerno smo se porazdelili po tri in tri — zadnji pa je, kot pastir na paši — korakal Joža in bučno pazil na mlade »kozličke«. Na poti proti Oknu smo imeli priliko opazovati večjo skupino gamsov, ki so nam priredili alpinado preko precej ozkih prečk. Popoldne smo zopet malo smučali, po večerji pa se je vodila debata o zaključni turi. V petek smo dopoldne vadili padce in zimsko varovanje za Tičarico na trdem snegu. Čeprav večina to stvar teoretično obvlada, so takšne vaje nujne, kajti v primeru sile je vse gibc treba narediti avtomatično. To pa se doseže le z vztrajno vajo. Popoldne smo se z vsemi stvarmi preselili v kočo v Tamarju, večina preko Slemenca s smučmi, trije pa preko Kranjske gore in Planice z vlakom.

V soboto smo zgodaj zjutraj odrinili na Jalovec večina s smučmi. Na pol poti smo sneli smuči in tako skupno utirali gaz. Pot nas je vodila skozi Ozebnik na njegov vrh, kjer nas je Jalovec v drugič preizkusil z močnim ledenim vetrom. Tudi tu smo se navezali in pod skrbnim Jožetovim vodstvom prispeli na vrh. Vožnja po plazišču pod Kotovim sedlom je bila edinstvena in žalostno so gledali za nami tisti, katerim se ni ljubilo nositi smučmi do spominške plošče. S tem je bil tečaj zaključen. Tečaj je s tehnične strani nedvomno uspel, čemur je največ pripomogel tehnični vodja in pa lepo vreme.

Nedvomno pa bi tečaj še bolj uspel, če bi bili udeleženci teoretično in idejno nekoliko bolj pripravljeni. Poznalo se je pomanjkanje dobrih sestankov, na katerih bi se s praktičnih primerov ilustrirala važnost smučanja za alpinista, pojem alpinista samega, organizacija in red na tečajih in podobno. Ker pa tega ni bilo, ker ni bilo enotne, skupne ideje, so ob pomanjkljivi organizaciji močno stopili v ospredje značajni posameznikov. Negativno je tudi vplivala abstinenca vodstva odseka pri tehničnih vajah. Le s tesnim sodelovanjem vseh in s poglobljenim idejnim študijem na sestankih, se bo odsek lahko kvantitetno in kvalititetno dvignil.

V. F.